

V Bruselu dne 12.4.2013
COM(2013) 197 final

2013/0106 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kterým se stanoví pravidla pro ostrahu vnějších námořních hranic v kontextu operativní spolupráce koordinované Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

1.1. Postup a přijetí rozhodnutí Rady 2010/252/EU¹

V říjnu 2009 Evropská rada vyzvala Komisi, aby předložila návrhy na stanovení „přesných společných operativních postupů obsahujících jasná pravidla zapojení pro společné operace na moři, s řádným přihlédnutím k zajištění ochrany osob, které ji potřebují a které cestují ve smíšených tocích, a v souladu s mezinárodním právem“². To bylo opětovně potvrzeno ve Stockholmském programu z prosince 2009, ve kterém Evropská rada požádala Komisi, aby nejpozději v roce 2010 předložila návrhy na upřesnění mandátu a posílení úlohy Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (dále jen „agentura“) a aby vytvořila „jasná pravidla zapojení pro společné operace na moři, s řádným přihlédnutím k zajištění ochrany osob, které ji potřebují a které přicházejí ve smíšených tocích, a v souladu s mezinárodním právem“³.

V reakci na tyto výzvy Evropské rady posílit operace související s ostrahou hranic koordinované agenturou a stanovit jasná pravidla pro zapojování do společného hlídkování a pro vyloďování zajištěných či zachráněných osob s cílem zajistit bezpečnost osob žádajících o mezinárodní ochranu a zabránit ztrátám na životech na moři přijala Rada v roce 2010 rozhodnutí 2010/252/EU (dále jen „rozhodnutí“). Komise se rozhodla předložit svůj návrh v rámci postupu projednávání ve výborech na základě čl. 12 odst. 5 Schengenského hraničního kodexu⁴, přičemž toto rozhodnutí považovala za doplňkové opatření týkající se ostrahy hranic.

Rozhodnutí bylo považováno za nezbytné a vhodné pro uskutečnění cílů ostrahy hranic, zejména zabránění nedovolenému překračování hranic. V tomto ohledu se mělo za to, že ostraha zahrnuje nejen pojem zjišťování, ale že se vztahuje i na takové kroky, jako je zajištění plavidel, které se pokoušejí protiprávně vstoupit do Unie. Propojení pátrání a záchrany s ostrahou hranic vycházelo ze skutečné praxe – migranti přepravující se na plavidlech nezpůsobilých k plavbě na moři se někdy v době zjištění nacházejí ve stavu nouze.

Rozhodnutí začlenilo stávající ustanovení práva EU a mezinárodního práva do jediného právního nástroje. Cílem bylo překonat rozdílné výklady mezinárodního námořního práva přijaté členskými státy a jejich odlišné postupy k zajištění efektivity operací na moři koordinovaných agenturou. Existovalo riziko, že se při operaci na moři budou na stejné situaci uplatňovat rozdílná pravidla, která si budou někdy i odporovat. Vzhledem k této právní nejistotě byla účast plavidel a lidských zdrojů při operacích na moři koordinovaných agenturou nízká. Tato skutečnost snižovala účelnost operací a mařila úsilí o solidaritu v rámci EU.

Cílem rozhodnutí bylo posílit ochranu základních práv a zaručit respektování zásady nenavrácení při operacích na moři. Některé členské státy, poslanci Evropského parlamentu,

¹ Rozhodnutí Rady ze dne 26. dubna 2010, kterým se doplňuje Schengenský hraniční kodex, pokud jde o ostrahu vnějších námořních hranic v kontextu operativní spolupráce koordinované Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie, Úř. věst. L 111, 4.5.2010, s. 20.

² Evropská rada, závěry předsednictví, 29.–30. října 2009.

³ Viz bod 5.1 Stockholmského programu, „Integrovaná správa vnějších hranic“, Úř. věst. C 115, 4.5.2010, s. 1.

⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

organizace na ochranu lidských práv a akademičtí pracovníci vyslovili pochybnosti o tom, zda jsou během operací na moři koordinovaných agenturou, a to zejména na volném moři, dodržována základní práva a práva uprchlíků. Rozhodnutí mělo vyřešit tyto pochybnosti tím, že zavedlo řadu záruk s cílem zajistit dodržování těchto práv, jako je požadavek informovat zajištěné či zachráněné osoby o místě vylodění, zvláštní zohlednění potřeb zranitelných osob a požadavek, aby byli příslušníci pohraniční stráže vyškoleni v oblasti příslušných ustanovení základních práv a uprchlického práva.

Rozhodnutí bylo přijato dne 26. dubna 2010 jako rozhodnutí Rady regulativním postupem s kontrolou. Evropský parlament shledal, že rozhodnutí mělo být přijato běžným legislativním postupem, nikoli postupem projednávání ve výborech. Proto podal žalobu u Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) proti Radě, ve které požadoval zrušení uvedeného rozhodnutí.

1.2. C-355/10: Evropský parlament v. Rada⁵

Evropský parlament shledal, že rozhodnutí překračuje prováděcí pravomoci svěřené podle čl. 12 odst. 5 Schengenského hraničního kodexu, protože: i) zavedlo nové podstatné prvky do Schengenského hraničního kodexu; ii) změnilo podstatné prvky Schengenského hraničního kodexu; a iii) změnilo obsah nařízení (ES) č. 2007/2004⁶. Rada namítla nepřípustnost žaloby, podpůrně považovala žalobu jako neopodstatněnou. Komise jako jediná vedlejší účastnice řízení podpořila Radu.

Soudní dvůr vydal svůj rozsudek dne 5. září 2012. Zrušil rozhodnutí z prvního důvodu, jelikož se domníval, že ustanovení týkající se zajištění, záchrany a vylodění jsou podstatnými prvky základního aktu, a to Schengenského hraničního kodexu. Nezkoumal, zda rozhodnutí mění podstatné prvky Schengenského hraničního kodexu ani zda mění obsah nařízení (ES) č. 2007/2004.

Soudní dvůr rozhodl zachovat účinky rozhodnutí až do doby, než v přiměřené lhůtě vstoupí v platnost nová právní úprava.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

Při posuzování, zda je třeba provést posouzení dopadů, byly vzaty v úvahu následující ohledy.

Za prvé, přijetí rozhodnutí Rady 2010/252/EU předcházelo značné množství přípravné práce. V roce 2005 Rada požadovala na Komisi, aby posoudila právní rámec vztahující se na operace na moři související s ostrahou hranic a následně vypracovala pravidla na úrovni Unie. V roce 2007 Komise předložila studii, která obsahovala analýzu mezinárodního právního rámce, pokud jde o ostrahu vnějších námořních hranic a překážky bránící jejímu účinnému provádění.⁷ V téže roce Komise zřídila neformální skupinu odborníků z členských států, agentury, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Mezinárodní organizace pro migraci s cílem vypracovat pokyny pro operace na moři koordinované agenturou. Výsledky

⁵ C-355/10: Evropský parlament v. Rada Evropské unie: viz <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&jur=C,T,F&num=C-355/10&td=ALL#> (dosud nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Evropského soudního dvora).

⁶ Nařízení Rady (ES) č. 2007/2004 ze dne 26. října 2004 o zřízení Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie, Úř. věst. L 349, 25.11.2004, s. 1.

⁷ Pracovní dokument útvarů Komise: *Study on the international law instruments in relation to illegal immigration by sea*, SEK(2007) 691.

práce této neformální skupiny Komise použila jako základ pro předlohu svého návrhu předloženého v rámci postupu projednávání ve výborech.

Za druhé, Komise za účelem vypracování tohoto návrhu konzultovala členské státy a agenturu prostřednictvím skupiny odborníků pro vnější hranice s cílem rozhodnout, do jaké míry by měl tento návrh odrážet obsah rozhodnutí. Členské státy byly obecně toho názoru, že tento návrh by měl z rozhodnutí vycházet, přičemž by se oblast působnosti omezila na operace na moři koordinované agenturou, měla by se posílit ustanovení na ochranu základních práv, objasnit rozlišení mezi zajištěním a záchranou, řešit otázka vyloďování a zajištění souladu s mezinárodními závazky při současném zohlednění právního a soudního vývoje na úrovni EU a na mezinárodní úrovni.

Za třetí, v souvislosti se zrušením rozhodnutí Rady 2010/252/EU Soudní dvůr požadoval, aby rozhodnutí bylo nahrazeno v přiměřené lhůtě. Přestože pojem „přiměřená lhůta“ není v rozsudku vymezen, má se za to, že vzhledem k možnému složitému a zdlouhavému projednávání mezi oběma zákonodárci EU by měla Komise jednat rychle.

Dospělo se tedy k závěru, že návrh nemusí být doprovázen posouzením dopadů.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

Návrh vychází z čl. 77 odst. 2 písm. d) Smlouvy o fungování Evropské unie. Pro účely rozvíjení politiky týkající se vnějších hranic, včetně zajištění účinné ostrahy vnějších hranic podle čl. 77 odst. 1, stanoví čl. 77 odst. 2 písm. d), že Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem přijímají opatření týkající se „veškerých opatření nezbytných pro postupné zavedení integrovaného systému řízení vnějších hranic“.

Cílem politiky Unie v oblasti vnějších hranic EU je zajistit účinný dohled nad překračováním vnějších hranic mimo jiné prostřednictvím ostrahy hranic. Účelem ostrahy hranic je zabránit nedovolenému překračování hranic, čelit přeshraniční trestné činnosti a zadržovat osoby, které překročily hranice nedovoleným způsobem, nebo přijímat vůči těmto osobám jiná opatření. Ostraha hranic by měla účinně bránit osobám v obcházení kontrol na hraničních přechodech a měla by od takového chování účinně odrazovat. Za tímto účelem není ostraha hranic omezena na odhalování pokusů o nedovolené překročení hranice, ale zahrnuje rovněž taková opatření, jako je zajištění lodí, o nichž je důvod se domnívat, že se pokouší proniknout do Unie bez toho, aby se podrobily hraničním kontrolám, jakož i ujednání zaměřená na řešení situací, jako jsou pátrací a záchranné situace, které mohou nastat v průběhu operace na moři, a ujednání, která jsou určena k dovedení takové operace k úspěšnému zakončení.

Jelikož cílů navrhované akce, totiž přijetí specifických pravidel pro ostrahu námořních hranic prováděnou příslušníky pohraniční stráže za koordinace agentury, nemůže být kvůli rozdílným právním předpisům a praxi uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich z důvodu nadnárodního charakteru operací může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii.

V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

Na základě těchto zásad se tento návrh, stejně jako tomu bylo v případě rozhodnutí, uplatňuje pouze v kontextu operativní spolupráce koordinované agenturou a netýká se činností souvisejících s ostrahou hranic prováděných členskými státy individuálně nebo ve spolupráci mimo uvedený rámec.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Tímto návrhem nevzniká Unii žádná finanční ani administrativní zátěž. Nemá proto žádný dopad na rozpočet Unie.

5. NEPOVINNÉ PRVKY

5.1. Srovnání mezi tímto návrhem a rozhodnutím Rady 2010/252/EU

Oblast působnosti a obsah tohoto návrhu jsou podobné jako oblast působnosti a obsah rozhodnutí. Změny uvedené v návrhu oproti rozhodnutí vycházejí z právního a soudního vývoje, jako jsou změny nařízení (ES) č. 2007/2004⁸ a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Hirsi Jamaa a další v. Itálie⁹, dále z potřeby zajistit jasnost, pokud jde o pojmy zajištění a záchrany, a z praktických zkušeností členských států a agentury získaných při provádění rozhodnutí.

5.1.1. Podoba

Volba právního nástroje a rozhodovací postupy se liší. Toto je návrh nařízení určený všem členským státům v souladu se Smlouvami, který má být přijat řádným legislativním postupem. Jeho podoba odráží volbu právního nástroje a sestává z preambule (právní východiska a osmnáct bodů odůvodnění) a jedenáct článků, které jsou rozděleny do čtyř kapitol. Je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech. Oproti tomu bylo rozhodnutí přijato jako prováděcí opatření regulativním postupem s kontrolou. Sestává z preambule (právní východiska a osmnáct bodů odůvodnění), dvou článků a přílohy rozdělené do dvou částí. Část I přílohy stanoví pravidla pro operace na námořních hranicích koordinované agenturou, zatímco část II přílohy obsahuje nezávazné pokyny pro pátrací a záchranné situace a pro vylodění v kontextu operací na moři koordinovaných agenturou.

5.1.2. Obsah

Oblast působnosti tohoto návrhu je stejná jako u rozhodnutí, tedy operace na moři související s ostrahou hranic prováděné členskými státy a koordinované agenturou (článek 1). Ačkoli v rozhodnutí je pojem „ostraha hranic“ chápán tak, že zahrnuje i opatření týkající se zajištění a záchrany, které mohou nastat v průběhu operací souvisejících s ostrahou hranic, existovaly stále pochybnosti, zda tato opatření skutečně spadají pod pojem ostrahy hranic, jak je vymezen v Schengenském hraničním kodexu. Tento návrh se výslovně vztahuje na toto širší pojetí ostrahy hranic, jelikož se v něm uvádí, že ostraha hranic není omezena na odhalování pokusů o nedovolené překročení hranice, ale zahrnuje rovněž taková opatření, jako je zajištění lodí, a ujednání zaměřená na řešení situací, jako jsou pátrací a záchranné situace, které mohou nastat v průběhu operace na moři související s ostrahou hranic, a ujednání, která jsou určena k dovedení takové operace k úspěšnému zakončení (1. bod odůvodnění a kapitola III).

Při přezkoumání rozhodnutí bylo třeba zohlednit změny nařízení (ES) č. 2007/2004. Agentura má nyní také za úkol napomáhat členským státům za okolností, které vyžadují zvýšenou technickou pomoc na vnějších hranicích, s přihlédnutím k tomu, že některé situace mohou představovat humanitární nouzi a vyžadovat záchranné operace na moři. To znamená, že ačkoli se agentura nestává pátracím a záchranným orgánem ani nevykonává funkce záchranného koordinačního centra, během operace na moři napomáhá členským státům při

⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2011 ze dne 25. října 2011, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 2007/2004 o zřízení Evropské agentury pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie, Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 1.

⁹ Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (Velkého senátu) ze dne 23. února 2012 (podání č. 27765/09); viz: [http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{"itemid":\["001-109231"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{)

plnění jejich závazku podle mezinárodního námořního práva poskytnout pomoc osobám v nouzi, a tento návrh stanoví pravidla, jak postupovat při řešení těchto situací během operace na moři koordinované agenturou (2. bod odůvodnění a článek 9).

V důsledku změn nařízení (ES) č. 2007/2004 se stal operační plán právně závazným nástrojem, pokud jde o všechny operace koordinované agenturou a ne pouze v případě zásahů rychlé reakce. Obsah operačního plánu je uveden v článcích 3a a 8e nařízení (ES) č. 2007/2004, které také konkrétně odkazují na operace na moři. Pravidla stanovená v tomto návrhu jsou určena jako součást operačního plánu vypracovaného v souladu s nařízením (ES) č. 2007/2004 s přihlédnutím k požadavkům na operace na moři.

V tomto návrhu je rovněž zohledněn právní a soudní vývoj v oblasti ochrany základních práv. Článek 4 týkající se ochrany základních práv a zásady nenavracení při operacích na moři reaguje na obavy, které vznesl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ve věci z Hirsi Jamaa a další v. Itálie, pokud jde o vylodění zajištěných či zachráněných osob ve třetích zemích, a to jak z hlediska vztahů mezi členskými státy a třetími zeměmi, tak povinností členských států vůči jednotlivým osobám. Uvedený článek se týká uplatňování zásady nenavracení zakotvené v čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie v praxi. V případě vylodění ve třetí zemi se musí před vyloděním určit v mezích možností totožnost zajištěných či zachráněných osob a posoudit jejich osobní situaci. Tyto osoby musí být také náležitě informovány o místě vylodění a musí jim být dána možnost, aby mohly sdělit své důvody, jestliže se domnívají, že by jejich vylodění v navrhovaném místě bylo v rozporu se zásadou nenavracení. Tím je zajištěno, že migranti jsou informováni o své situaci a o navrhovaném místě vylodění a mohou tedy vyjádřit jakékoli námitky.

V kapitole III tento návrh jasně rozlišuje mezi zjištěním, zajištěním a záchranou. Pokud jde o zajištění, tento návrh zachovává stejný soubor opatření, jaký byl uveden v rozhodnutí, rozlišuje však mezi opatřeními, která mohou být přijata v teritoriálním moři (článek 6), na volném moři (článek 7) a v přílehlé zóně¹⁰ (článek 8), a tak vyjasňuje podmínky, za kterých mohou být tato opatření přijata, a právní základ, podle kterého mohou být opatření prováděna, zejména pokud jde o lodě bez státní příslušnosti. Na základě Protokolu proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky je nyní zajištění lodí na volném moři jasně spojeno s požadavkem existence důvodného podezření, že loď je zapojena do pašování přistěhovalců. Uplatňování pravomoci na volném moři se musí stejně jako podle rozhodnutí vždy zakládat na povolení státu vlajky.

Pokud jde o pátrací a záchranné situace, znění návrhu zůstává téměř stejné jako v rozhodnutí (článek 9). Znění je uvedeno v souladu se zněním v Mezinárodní úmluvě o pátrání a záchraně na moři z roku 1979 a v mezinárodní příručce o pátrání a záchraně ve vzduchu a na moři (IAMSAR). Návrh rovněž na základě těchto mezinárodních nástrojů obsahuje kritéria, podle kterých se loď nachází ve stavu nejistoty (čl. 9 odst. 3), pohotovosti (čl. 9 odst. 4) a nouze (čl. 9 odst. 5), a také definici záchranného koordinačního centra (čl. 2 odst. 12).

Tento návrh na rozdíl od rozhodnutí upravuje otázku vylodění s ohledem na zajištění a záchranu (článek 10). Pokud jde o zajištění na teritoriálním moři nebo v přílehlé zóně, vylodění probíhá v pobřežním členském státě. Pokud jde o zajištění na volném moři, s výhradou zajištění ochrany základních práv a zásady nenavracení, se může vylodění

¹⁰ Přílehlá zóna je upravena v článku 33 Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu. Je to pásmo přiléhající k teritoriálnímu moři a nesmí se prostírat dále než 24 námořní míle od základních linií, od kterých se měří šíře teritoriálního moře. Je součástí výlučné ekonomické zóny nebo volného moře v závislosti na tom, zda pobřežní stát vyhlásil výlučnou ekonomickou zónu, a je to oblast, kde se uplatňuje svoboda plavby. I když není součástí teritoriálního moře, pobřežní stát může vykonávat nezbytnou kontrolu k zamezení a postihování porušování jeho celních, fiskálních, imigračních nebo sanitárních právních předpisů a nařízení v rámci jeho území nebo teritoriálního moře.

uskutečnit v třetí zemi, ze které plavidlo vyplulo. V případě, že to není možné, vylodění se uskuteční v hostitelském členském státě.

Pokud jde o vylodění po záchranné operaci, tento návrh odkazuje na pojem „bezpečné místo“, jak je vymezeno v hlavních Pokynech k zacházení s osobami zachráněnými na moři, které vydala Mezinárodní námořní organizace¹¹, při zohlednění aspektů základních práv¹² (čl. 2 odst. 11 a čl. 10 odst. 4), a požaduje, aby členské státy spolupracovaly s odpovědným záchranným koordinačním centrem s cílem zajistit vhodný přístav nebo bezpečné místo a rychlé a účinné vylodění. Tento návrh zohledňuje skutečnost, že v této fázi by námořní a letecké jednotky koordinovalo záchranné koordinační centrum, které určí vhodný přístav nebo místo vylodění. Uvádí však také možnost vylodění námořních jednotek v hostitelském členském státě, pokud nejsou zproštěny povinnosti poskytnout pomoc osobám v nouzi, jakmile je to přiměřeně proveditelné, přičemž se přihlédne k bezpečnosti zachráněných osob a samotné námořní jednotky.

---

¹¹ Rezoluce MSC.167 (78) ze dne 20. května 2004.

¹² Rezoluce 1821 (2011) Parlamentního shromáždění Rady Evropy.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY, **kterým se stanoví pravidla pro ostrahu vnějších námořních hranic v kontextu operativní spolupráce koordinované Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 77 odst. 2 písm. d) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Cílem politiky Unie v oblasti vnějších hranic Unie je zajistit účinný dohled nad překračováním vnějších hranic mimo jiné prostřednictvím ostrahy hranic. Účelem ostrahy hranic je zabránit nedovolenému překračování hranic, čelit přeshraniční trestné činnosti a zadržovat osoby, které překročily hranice nedovoleným způsobem, nebo přijímat vůči těmto osobám jiná opatření. Ostraha hranic by měla účinně bránit osobám v obcházení kontrol na hraničních přechodech a měla by od takového chování účinně odrazovat. Za tímto účelem není ostraha hranic omezena na odhalování pokusů o nedovolené překročení hranice, ale zahrnuje rovněž taková opatření, jako je zajištění lodí, o nichž je důvod se domnívat, že se pokouší proniknout do Unie bez toho, aby se podrobily hraničním kontrolám, jakož i ujednání zaměřená na řešení situací, jako jsou pátrací a záchranné situace, které mohou nastat v průběhu operace na moři související s ostrahou hranic, a ujednání, která jsou určena k dovedení takové operace k úspěšnému zakončení.
- (2) Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie (dále jen „agentura“) zřízená nařízením Rady (ES) č. 2007/2004 ze dne 26. října 2004¹³ odpovídá za koordinaci operativní spolupráce mezi členskými státy v oblasti řízení vnějších hranic, včetně ostrahy hranic. Agentura také napomáhá členským státům za okolností, které vyžadují zvýšenou technickou pomoc na vnějších hranicích, s přihlédnutím k tomu, že některé situace mohou představovat humanitární nouzi a vyžadovat záchranné operace na moři. V kontextu operativní spolupráce koordinované agenturou a v zájmu jejího posílení jsou zapotřebí specifická pravidla, pokud jde o činnosti související s ostrahou hranic prováděné námořními a leteckými jednotkami jednoho členského státu na námořní hranici jiného členského státu nebo na volném moři.
- (3) Zřízení evropského systému ostrahy hranic (EUROSUR) stanoveného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. [.../...] ze dne [...] by mělo posílit výměnu

¹³ Úř. věst. L 349, 25.11.2004, s. 1.

informací a operativní spolupráci mezi členskými státy a s agenturou. Tím je zajištěno, že se značně zlepšil přehled o situaci a schopnost reakce členských států, a to i s podporou agentury, pro účely odhalování nelegální migrace a jejímu předcházení, boje proti přeshraniční trestné činnosti a přispívání k ochraně a záchraně života migrantů na jejich vnějších hranicích. Při koordinaci operací souvisejících s ostrahou hranic by agentura měla poskytovat členským státům informace a analýzy týkající se těchto operací.

- (4) Během operací souvisejících s ostrahou hranic by měly členské státy a agentura respektovat své závazky podle Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu, Mezinárodní úmluvy o bezpečnosti lidského života na moři, Mezinárodní úmluvy o pátrání a záchraně na moři, Úmluvy Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu a jejího protokolu proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a dalších příslušných mezinárodních nástrojů.
- (5) V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)¹⁴, a s obecnými zásadami práva Unie by měla být opatření přijatá v průběhu operace související s ostrahou hranic přiměřená sledovaným cílům, nediskriminační a měla by plně respektovat lidskou důstojnost, základní práva a práva uprchlíků a žadatelů o azyl, včetně zásady nenavracení. Členské státy a agentura jsou vázány ustanoveními azylového *acquis*, a zejména směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka¹⁵, pokud jde o žádosti o azyl podané na území členských států, mimo jiné i na hranicích nebo v tranzitních zónách.
- (6) Možná existence ujednání mezi členským státem a třetí zemí nemůže zprostit členské státy uvedených závazků, pokud jim je známo nebo by jim mělo být známo, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v uvedené třetí zemi představují závažné důvody pro domněnku, že žadatel o azyl bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení, nebo pokud jim je známo nebo by jim mělo být známo, že tato třetí země uplatňuje praktiky v rozporu se zásadou nenavracení.
- (7) Během operace na moři související s ostrahou hranic může dojít k situaci, kdy bude zapotřebí poskytnout pomoc nalezeným osobám v tísni. V souladu s mezinárodním právem musí každý stát od kapitána lodi plující pod jeho vlajkou vyžadovat, aby, pokud tak může učinit bez vážného ohrožení lodi, její posádky nebo cestujících, poskytl pomoc kterékoli osobě nalezené na moři, která je v nebezpečí života, a co nejrychleji podnikl kroky k záchraně osob v tísni. Taková pomoc by měla být poskytována bez ohledu na státní příslušnost či status osob, jimž má být poskytnuta, nebo na okolnosti, za jakých jsou nalezeny.
- (8) Tuto povinnost by měly vykonávat členské státy v souladu s příslušnými ustanoveními mezinárodních nástrojů upravujících pátrací a záchranné situace a v souladu s požadavky na dodržování základních práv. Tímto nařízením by neměla být dotčena odpovědnost orgánů pověřených pátracími a záchrannými akcemi, včetně

¹⁴ Úř. věst. L 105, 13.4.2006, s. 1.

¹⁵ Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13.

odpovědnosti za zajištění koordinace a spolupráce tak, aby zachráněné osoby mohly být dopraveny do přístavu nebo na bezpečné místo.

- (9) Podle nařízení (ES) č. 2007/2004 jsou operace související s ostrahou hranic koordinované agenturou prováděny v souladu s operačním plánem. Pokud jde o operace na moři, operační plán by měl obsahovat zvláštní informace o uplatňování příslušné soudní příslušnosti a právních předpisů v zeměpisné oblasti, ve které probíhá společná operace nebo pilotní projekt, včetně odkazů na mezinárodní právo a právo Unie týkající se zajištění, záchrany na moři a vyloďení. Toto nařízení pak upravuje problematiku zajištění, záchrany na moři a vyloďení v kontextu operací na moři souvisejících s ostrahou hranic koordinovaných agenturou.
- (10) Podle nařízení (ES) č. 2007/2004 se postupuje tak, že pro každou operaci na moři je v hostitelském členském státě zřízena koordinační struktura složená z příslušníků z hostitelského členského státu, vyslaných příslušníků a zástupců agentury, včetně koordinátora z agentury. Tato koordinační struktura, která se obvykle nazývá mezinárodním koordinačním centrem, by měla sloužit pro zprostředkování komunikace mezi příslušníky, kteří se účastní operace na moři, a příslušnými orgány.
- (11) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie, zejména právo na život, lidskou důstojnost, zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu, právo na svobodu a bezpečnost, zásadu nenavracení, zákaz diskriminace, právo na účinný opravný prostředek, právo na azyl a práva dítěte.
- (12) Jelikož cílů navrhované akce, totiž přijetí specifických pravidel pro ostrahu námořních hranic prováděnou příslušníky pohraniční stráže za koordinace agentury, nemůže být kvůli rozdílným právním předpisům a praxi uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich z důvodu nadnárodního charakteru operací může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (13) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné. Vzhledem k tomu, že toto nařízení navazuje na schengenské *acquis* podle části třetí hlavy V Smlouvy o fungování Evropské unie, rozhodne se Dánsko v souladu s článkem 4 uvedeného protokolu do šesti měsíců ode dne přijetí tohoto nařízení, zda jej provede ve svém vnitrostátním právu.
- (14) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*¹⁶, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí Rady 1999/437/ES¹⁷ o některých opatřeních pro uplatňování uvedené dohody.
- (15) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji

¹⁶ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.

¹⁷ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31.

schengenského *acquis*¹⁸, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2008/146/ES ze dne 28. ledna 2008 o uzavření uvedené dohody jménem Evropského společenství¹⁹.

- (16) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu podepsaného mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě A rozhodnutí 1999/437/ES²⁰ ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2011/350/EU ze dne 7. března 2011 o uzavření uvedeného protokolu jménem Evropské unie²¹.
- (17) Toto nařízení rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Spojené království v souladu s rozhodnutím Rady 2000/365/ES ze dne 29. května 2000 o žádosti Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis*²². Spojené království se tudíž nepodílí na přijímání tohoto rozhodnutí, a proto pro ně není závazné ani použitelné.
- (18) Toto nařízení rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irsku, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis*²³. Irsko se tudíž nepodílí na jeho přijímání, a proto pro ně není závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

Toto nařízení se vztahuje na operace související s ostrahou hranic prováděné členskými státy na jejich vnějších námořních hranicích v kontextu operativní spolupráce koordinované Evropskou agenturou pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1. „agenturou“ Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států Evropské unie zřízená nařízením (ES) č. 2007/2004;

¹⁸ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

¹⁹ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1.

²⁰ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31.

²¹ Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 19.

²² Úř. věst. L 131, 1.6.2000, s. 43.

²³ Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20.

2. „operací na moři“ společná operace, pilotní projekt nebo zásah rychlé reakce prováděné členskými státy za účelem ostrahy jejich vnějších námořních hranic za koordinace ze strany agentury;
3. „hostitelským členským státem“ členský stát, v němž se provádí operace na moři nebo z něhož se zahajuje;
4. „zúčastněným členským státem“ členský stát, který se účastní operace na moři poskytnutím aktiv nebo lidských zdrojů, ale který není hostitelským členským státem;
5. „zúčastněnou jednotkou“ námořní nebo letecká jednotka hostitelského členského státu nebo zúčastněného členského státu;
6. „mezinárodním koordinačním centrem“ středisko zřízené v hostitelském členském státě pro koordinaci operace na moři;
7. „národním koordinačním centrem“ národní koordinační centrum ustavené pro účely evropského systému ostrahy hranic (EUROSUR) v souladu s nařízením (EU) č. [.../...];
8. „lodí“ člun nebo jakékoli jiné plavidlo použité na moři;
9. „lodí bez státní příslušnosti“ loď bez státní příslušnosti nebo loď považována za loď bez státní příslušnosti, neobdržela-li tato loď od žádného státu právo plout pod jeho vlajkou nebo pluje-li pod vlajkami dvou nebo více států, kterých používá podle své libosti;
10. „protokolem proti pašování přistěhovalců“ Protokol proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, podepsaný v Palermu (Itálie) v prosinci 2000;
11. „bezpečným místem“ místo, kde jsou záchranné operace považované za ukončené a kde bezpečnost života zachráněných osob a také ochrana jejich základních práv nejsou ohroženy, kde lze uspokojit jejich základní lidské potřeby a z něhož lze zajistit přepravu zachráněných osob do následujícího nebo konečného místa určení;
12. „záchranným koordinačním centrem“ jednotka odpovědná za podporu účinné organizace pátrací a záchranné služby a za koordinaci pátracích a záchranných operací uvnitř pátrací a záchranné oblasti, jak je vymezeno v Mezinárodní úmluvě o pátrání a záchraně na moři z roku 1979.

KAPITOLA II

OBECNÁ PRAVIDLA

Článek 3

Bezpečnost na moři

Opatření přijatá pro účely operace na moři se provádějí způsobem, který neohrožuje bezpečnost zajištěných či zachráněných osob a bezpečnost zúčastněných jednotek.

Článek 4

Ochrana základních práv a zásada nenavracení

1. Nikdo nesmí být vyloděn v zemi, nebo jinak předán orgánům země, v níž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu, nebo z níž hrozí vážné nebezpečí vyhoštění, vystěhování nebo vydání osob do jiné země v rozporu se zásadou nenavracení.
2. Před rozhodnutím o vylodění ve třetí zemi zúčastněné jednotky zohlední obecnou situaci v dané třetí zemi a zajištěné či zachráněné osoby nesmí být v této třetí zemi vyloděny, pokud je hostitelskému členskému státu nebo zúčastněným členským státům známo nebo by jim mělo být známo, že tato třetí země uplatňuje praktiky uvedené v odstavci 1.
3. V případě vylodění ve třetí zemi zúčastněné jednotky před vyloděním určí v mezích možností totožnost zajištěných či zachráněných osob a posoudí jejich osobní situaci. Náležitě informují zajištěné či zachráněné osoby o místě vylodění a dají jim možnost sdělit své důvody, jestliže se domnívají, že by jejich vylodění v navrhovaném místě bylo v rozporu se zásadou nenavracení.
4. Po celou dobu operace na moři zúčastněné jednotky dbají na zvláštní potřeby dětí, obětí obchodování s lidmi, osob, které potřebují rychlou lékařskou pomoc, osob vyžadujících mezinárodní ochranu a dalších ohrožených osob.
5. Příslušníci pohraniční stráže účastníci se operací na moři musí být vyškoleni v oblasti příslušných ustanovení týkajících se lidských práv a uprchlického práva a mezinárodního právního režimu pro pátrání a záchranu.

KAPITOLA III

ZVLÁŠTNÍ PRAVIDLA

Článek 5

Zjištění

1. Po zjištění lodi podezřelé z překročení nebo z úmyslu překročit hranici neoprávněným způsobem se k ní zúčastněné jednotky přiblíží, aby zjistily její totožnost a státní příslušnost, a až do dalších opatření ji z bezpečné vzdálenosti sledují. Zúčastněné jednotky okamžitě sdělí informace o lodi mezinárodnímu koordinačnímu centru.
2. Pokud se loď chystá vplout nebo již vplula do teritoriálního moře či přilehlé zóny členského státu, jenž se operace na moři neúčastní, zúčastněné jednotky sdělí informace o lodi mezinárodnímu koordinačnímu centru, které je předá národnímu koordinačnímu centru dotyčného členského státu.
3. Zúčastněné jednotky sdělí informace o jakékoli lodi podezřelé ze zapojení do nezákonných činností na moři vymykajících se rámci operace na moři mezinárodnímu koordinačnímu centru, které je předá národnímu koordinačnímu centru dotyčného členského státu či dotyčných členských států.

Článek 6

Zajištění na teritoriálním moři

1. Na teritoriálním moři hostitelského členského státu nebo zúčastněného členského státu přijmou zúčastněné jednotky jedno nebo více z následujících opatření, jestliže

existuje důvodné podezření, že loď přepravuje osoby, které mají v úmyslu vyhnout se kontrolám na hraničních přechodech, nebo je zapojena do pašování přistěhovalců po moři:

- a) vyžádání informací a dokladů ohledně vlastnictví, registrace a aspektů souvisejících s plavbou a ohledně totožnosti, státní příslušnosti a jiných relevantních údajů o osobách na palubě;
  - b) zastavení lodi, vstup na palubu a prohlídka lodi, lodního nákladu a osob na palubě a výsledků osob na palubě;
  - c) informování osob na palubě o tom, že nemohou být oprávněny překročit hranice, a osob řídících plavidlo o tom, že umožněním plavby mohou být vystaveny postihu;
  - d) zabavení lodi a zadržení osob na palubě;
  - e) vydání příkazu posádce lodi ke změně kursu a odplutí z teritoriálního moře či přílehlé zóny nebo směrem k jinému cíli, než je teritoriální moře či přílehlá zóna, včetně doprovodu plavidla či zdržování se v jeho blízkosti, dokud nepluje v daném kursu;
  - f) dopravení lodi nebo osob na palubě do hostitelského členského státu nebo jiného členského státu, který se operace účastní, nebo do pobřežního členského státu.
2. Hostitelský členský stát nebo zúčastněný členský stát, na jehož teritoriálním moři k zajištění lodi došlo, opatření uvedená v odstavci 1 povolí a prostřednictvím mezinárodního koordinačního centra předá zúčastněné jednotce příslušné pokyny. Zúčastněná jednotka uvědomí prostřednictvím mezinárodního koordinačního centra hostitelský členský stát, pokud kapitán lodi požaduje, aby byl informován diplomatický či konzulární pracovník státu vlajky.
  3. Pokud existuje důvodné podezření, že loď bez státní příslušnosti nebo loď, která může být považována za loď bez státní příslušnosti, přepravuje osoby, které mají v úmyslu vyhnout se kontrolám na hraničních přechodech, nebo je zapojena do pašování přistěhovalců po moři, hostitelský členský stát nebo zúčastněný členský stát, na jehož teritoriálním moři k zajištění lodi bez státní příslušnosti došlo, vydá zúčastněné jednotce povolení a pokyny k zastavení lodi a k přijetí opatření stanovených v odstavci 1.
  4. Veškeré činnosti v rámci operace na teritoriálním moři členského státu, který se neúčastní operace na moři, se provádějí v souladu s povolením tohoto členského státu. Mezinárodní koordinační centrum je informováno o veškeré komunikaci s tímto členským státem a o následném průběhu akce povolené tímto členským státem.

Článek 7

Zajištění na volném moři

1. Na volném moři přijmou zúčastněné jednotky jedno nebo více z následujících opatření, jestliže existuje důvodné podezření, že loď je zapojena do pašování přistěhovalců po moři, s výhradou povolení státu vlajky v souladu s protokolem proti pašování přistěhovalců:

- a) vyžádání informací a dokladů ohledně vlastnictví, registrace a aspektů souvisejících s plavbou a ohledně totožnosti, státní příslušnosti a jiných relevantních údajů o osobách na palubě;
  - b) zastavení lodi, vstup na palubu a prohlídka lodi, lodního nákladu a osob na palubě a výslech osob na palubě;
  - c) informování osob na palubě o tom, že nemohou být oprávněny překročit hranice, a osob řídících plavidlo o tom, že umožněním plavby mohou být vystaveny postihu;
  - d) zabavení lodi a zadržení osob na palubě;
  - e) vydání příkazu posádce lodi ke změně kursu a odplutí z teritoriálního moře či přílehlé zóny nebo směrem k jinému cíli, než je teritoriální moře či přílehlá zóna, včetně doprovodu plavidla či zdržování se v jeho blízkosti, dokud nepluje v daném kursu;
  - f) dopravení lodi nebo osob na palubě do třetí země nebo jiné předání lodi nebo osob na palubě orgánům třetí země;
  - g) dopravení lodi nebo osob na palubě do hostitelského členského státu nebo jiného členského státu, který se operace účastní.
2. Pluje-li loď pod vlajkou nebo vykazuje-li znaky registrace hostitelského členského státu či zúčastněného členského státu, uvedený členský stát po potvrzení státní příslušnosti lodi povolí opatření stanovená v odstavci 1.
  3. Pluje-li loď pod vlajkou nebo vykazuje-li znaky registrace členského státu, který se neúčastní operace na moři, nebo třetí země, hostitelský členský stát nebo zúčastněný členský stát, podle toho či zúčastněná jednotka tuto loď zajistila, uvědomí stát vlajky, požádá o potvrzení registrace a, je-li státní příslušnost potvrzena, požádá stát vlajky o povolení přijmout opatření stanovená v odstavci 1. Hostitelský členský stát nebo zúčastněný členský stát informuje mezinárodní koordinační centrum o veškeré komunikaci se státem vlajky a o opatřeních povolených státem vlajky.
  4. Existuje-li důvodné podezření, že loď, třebaže pluje pod cizí vlajkou či odmítá vlajku vyvěsit, má ve skutečnosti stejnou státní příslušnost jako zúčastněná jednotka, ověří zúčastněná jednotka právo lodi plout pod zmíněnou vlajkou. Za tímto účelem může s podezřelou lodí navázat kontakt. Pokud podezření přetrvává i po zkontrolování dokladů, provede jednotka na palubě lodi s největší možnou ohleduplností další prohlídku. Zúčastněný členský stát, pod jejíž vlajkou loď údajně pluje, je vhodným způsobem kontaktován.
  5. Existuje-li důvodné podezření, že loď, třebaže pluje pod cizí vlajkou či odmítá vlajku vyvěsit, má ve skutečnosti státní příslušnost hostitelského členského státu nebo jiného zúčastněného státu, ověří zúčastněná jednotka právo lodi plout pod jeho vlajkou po obdržení povolení od tohoto členského státu.
  6. Pokud se v případech uvedených v odstavcích 4 a 5 podezření ohledně státní příslušnosti lodě potvrdí, hostitelský členský stát nebo zúčastněný členský stát povolí opatření stanovená v odstavci 1.
  7. V průběhu čekání na povolení nebo v případě chybějícího povolení státu vlajky je loď z bezpečné vzdálenosti sledována. Bez výslovného povolení státu vlajky nesmí být přijata žádná další opatření, s výjimkou těch opatření, jež jsou nezbytná k

odvrácení bezprostředního nebezpečí pro lidské životy nebo opatření, jež vycházejí z dvoustranných či mnohostranných dohod.

8. Existuje-li důvodné podezření, že loď bez státní příslušnosti nebo loď, která může být považována za loď bez státní příslušnosti, je zapojena do pašování přistěhovalců po moři, může zúčastněná jednotka vstoupit na palubu a loď zastavit za účelem ověření, že loď je bez státní příslušnosti. Pokud se podezření potvrdí, mohou být přijata další vhodná opatření, jak je stanoveno v odstavci 1, v souladu s vnitrostátními právy a mezinárodním právem.
9. Členský stát, který přijal opatření podle odstavce 1, neprodleně informuje stát vlajky o výsledcích tohoto opatření.
10. Zástupce hostitelského členského státu nebo zúčastněného členského státu v mezinárodním koordinačním centru je určený podle vnitrostátního práva jako orgán vydávající povolení k ověření práva loď plout pod vlajkou daného členského státu nebo k přijetí jakýchkoli opatření stanovených v odstavci 1.
11. Pokud se důvody pro podezření, že loď je zapojena do pašování přistěhovalců na volném moři, prokáží jako neopodstatněné nebo pokud zúčastněná jednotka není příslušná k jednání, ale přetrvává důvodné podezření, že loď přepravuje osoby, které mají v úmyslu dosáhnout hranice členského státu a vyhnout se kontrolám na hraničních přechodech, uvedená loď se nadále sleduje. Mezinárodní koordinační centrum sdělí informace o lodi národnímu koordinačnímu centru členských států, ke kterým směřuje.

Článek 8

Zajištění v přilehlé zóně

1. V zóně přiléhající k teritoriálnímu moři členského státu, který je hostitelským členským státem nebo zúčastněným členským státem, se opatření stanovená v čl. 6 odst. 1 přijmou v souladu s čl. 6 odst. 2.
2. Opatření stanovená v čl. 6 odst. 1 se nepřijmou v přilehlé zóně členského státu, který se neúčastní operace na moři, bez povolení tohoto členského státu. Mezinárodní koordinační centrum je informováno o veškeré komunikaci s tímto členským státem a o následném průběhu akce povolené tímto členským státem.
3. Pokud přilehlou zónou proplouvá loď bez státní příslušnosti, použije se čl. 7 odst. 8.

Článek 9

Pátrací a záchranné situace

1. Během operace na moři poskytnou zúčastněné jednotky pomoc jakékoli lodi nebo osobě na moři, jež se ocitnou v nouzi. Učiní tak bez ohledu na státní příslušnost či status dané osoby a bez ohledu na okolnosti, za jakých je tato osoba nalezena.
2. Nastane-li během operace na moři stav nejistoty, pohotovosti nebo nouze, pokud jde o loď nebo osoby na palubě, předá zúčastněná jednotka co možná nejdříve všechny dostupné informace záchrannému koordinačnímu centru odpovědnému za oblast pátrání a záchrany, ve které taková situace nastane.
3. Loď nebo osoby na palubě se nacházejí ve stavu nejistoty, zejména pokud:
  - a) existuje pochybnost o bezpečnosti lodí nebo osob na palubě; nebo

- b) chybí informace o pohybu nebo poloze plavidla.
4. Loď nebo osoby na palubě se nacházejí ve stavu pohotovosti, zejména pokud:
- existují obavy ohledně bezpečnosti lodi nebo osob na palubě, jelikož byly obdrženy informace o existenci závažných potíží, avšak stav nouze není pravděpodobný; nebo
  - nadále chybí informace o pohybu nebo poloze plavidla.
5. Loď nebo osoby na palubě se nacházejí ve stavu nouze, zejména pokud:
- byly obdrženy konkrétní informace, že loď nebo osoba na palubě je v ohrožení a potřebuje okamžitou pomoc; nebo
  - selhaly pokusy o navázání kontaktu s lodí a neúspěšné pátrání poukazuje na pravděpodobnost, že loď je v nouzi; nebo
  - byly obdrženy informace, ze kterých vyplývá, že provozuschopnost lodě byla narušena do té míry, že pravděpodobně nastane stav nouze.
6. Při posuzování situace pro účely odstavců 3 až 5 zohlední zúčastněné jednotky všechny relevantní okolnosti včetně:
- existence žádosti o pomoc;
  - způsobilosti lodi k plavbě na moři a pravděpodobnost, že loď nedopluje do své konečné destinace;
  - počtu cestujících vzhledem k typu a stavu lodi;
  - dostupnosti zásob, jako je palivo, voda a potraviny, nezbytných k doplutí k pobřeží;
  - přítomnosti kvalifikované posádky a velení lodi;
  - dostupnosti a spolehlivosti bezpečnostního, navigačního a komunikačního vybavení;
  - přítomnosti cestujících, kteří naléhavě potřebují lékařskou pomoc;
  - přítomnosti zesnulých cestujících;
  - přítomnosti těhotných žen nebo dětí;
  - povětrnostních a námořních podmínek, včetně předpovědí počasí a námořních meteorologických předpovědí.
7. Zúčastněné jednotky neprodleně informují o svém posouzení situace odpovědné záchranné koordinační centrum. Při čekání na pokyny od záchranného koordinačního centra přijmou zúčastněné jednotky přiměřená opatření k zajištění bezpečnosti dotčených osob.
8. Určení stavu nouze nezávisí pouze na tom, zda bylo o pomoc skutečně požádáno. Pokud osoby na palubě odmítají přijmout pomoc i přes zřejmý stav nouze lodi, zúčastněná jednotka informuje záchranné koordinační centrum a pokračuje v plnění svých povinností, a to sledováním lodi z bezpečné vzdálenosti a přijetím veškerých opatření nezbytných k zajištění bezpečnosti dotčených osob, přičemž se vyhýbá takovým opatřením, která by mohla zhoršit situaci či zvýšit riziko zranění či ztrát na životech.

9. Pokud záchranné koordinační centrum třetí země odpovědné za oblast pátrání a záchrany nereaguje na hlášení podané zúčastněnou jednotkou, kontaktuje tato záchranná jednotka záchranné koordinační centrum v hostitelském členském státě, ledaže by bylo k převzetí koordinace pátrací a záchranné situace vhodnější jiné záchranné koordinační centrum.
10. Zúčastněné jednotky informují co nejdříve mezinárodní koordinační centrum o veškerém kontaktu se záchranným koordinačním centrem a o průběhu opatření, která přijaly.
11. Pokud stav, ve kterém se loď nachází, nelze nebo již nelze považovat za stav nouze, nebo pokud pátrací a záchranná operace již skončila, zúčastněná jednotka za konzultace s mezinárodním koordinačním střediskem opět pokračuje v operaci na moři.

Článek 10

Vylodění

1. Pravidla vylodování zajištěných či zachráněných osob při operaci na moři jsou stanovena v operačním plánu. Tato pravidla nesmí mít za následek uložení povinností členským státům, které se neúčastní operace na moři, ledaže by výslovně udělily povolení k přijetí opatření na jejich teritoriálním moři nebo v přilehlé zóně v souladu s čl. 6 odst. 4 nebo čl. 8 odst. 2.
2. V případě zajištění lodi na teritoriálním moři nebo v přilehlé zóně, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 2 nebo čl. 8 odst. 1, se vylodění uskuteční v hostitelském členském státě nebo v zúčastněném členském státě, v jehož teritoriálních vodách nebo přilehlé zóně dojde k zajištění lodi.
V případě zajištění lodi na teritoriálním moři nebo v přilehlé zóně, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 4 nebo čl. 8 odst. 2, se vylodění uskuteční v členském státě, v jehož teritoriálních vodách nebo přilehlé zóně dojde k zajištění lodi.
3. S výhradou použití článku 4 v případě zajištění lodi na volném moři, jak je stanoveno v článku 7, se vylodění může uskutečnit ve třetí zemi, z níž loď vyplula. V případě, že to není možné, se vylodění uskuteční v hostitelském členském státě.
4. V případě pátracích a záchranných situací, jak je stanoveno v článku 9, zúčastněné jednotky spolupracují s odpovědným záchranným koordinačním centrem k zajištění vhodného přístavu nebo bezpečného místa pro zachráněné osoby a k zajištění jejich rychlého a efektivního vylodění.
Aniž je dotčena odpovědnost záchranného koordinačního centra, hostitelský členský stát a zúčastněné členské státy v co nejkratší době zajistí, aby byl určen přístav nebo bezpečné místo s ohledem na příslušné faktory, jako jsou vzdálenost od nejbližších přístavů nebo bezpečných míst, rizika a okolnosti případu.
Pokud zúčastněná jednotka není zproštěna své povinnosti uvedené v čl. 9 odst. 1, jakmile je to přiměřeně proveditelné, povolí se s ohledem na bezpečnost zachráněných osob a samotné zúčastněné jednotky vylodění zachráněných osob v hostitelském členském státě.
5. Zúčastněné jednotky informují mezinárodní koordinační centrum o existenci osob ve smyslu čl. 4 odst. 1 a mezinárodní koordinační centrum tyto informace předá

příslušným vnitrostátním orgánům. Na základě těchto informací by měl operační plán určit, jaká navazující opatření mohou být přijata.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 11

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*